

gecikmiş bir anmanın düşündürdükleri ve behzat baykal

Onlar ezilmenin bir kader olmadığını farkındaydılar. Mücadele ederek birlikte kurtuluşun yolunu çizmişlerdi, o yolda savaşmışlardı. Anti-faşist mücadeleydi, "insanları sevmek" olarak tariflenen şey.

İLKAY TANYER

“30 Aralık 1984, polis tarafından öldürülüp Çobançeşme mezarlığına konulmasından bu yana "kimsesiz", 25 yıl geçti. Behzat o yıllar boyunca 'sessizce' yoldaşlarının ziyaretini bekledi.”

70'li ve 80'li yılların onuru olmuş devrimciler anılırken, çerçevedeki vesikalık resimler bizlere, güzel yüzleri ve ışıldayan bakışları gösterir. Tek suçu "insanları sevmek"ti, "bu ülkeyi sevmek" diye egemenlere bile sevdirtmeye çalışılır. Onlar, ezilmenin bir kader olmadığını farkındaydılar. Mücadele ederek birlikte kurtuluşun yolunu çizmişlerdi, o yolda savaşmışlardı. Anti-faşist mücadeleydi, "insanları sevmek" olarak tariflenen şey. Hümanizmden dem vurup yalnızca vicdan meselesine doğru yol alır bu söylemlerle yapılan tarifler. Vicdan meselesiyle açıklanan ve salt hümanizmden beslenen bu yaklaşım indirgemeci ve sığdır. Ve işte bu yüzden, gözlerinde gördüğümüz o pırıltı, aslında öfkenin pırıltısıdır, zararsız salt meleklerle özgü olan iyiliğin değil... Güzel olmaları, o resmin bize tanıdık gelmesindedir, resimdeki devrimci yüzün bize benzemesidir güzelliği...

Bugün Deniz Gezmiş'lerin Erdal Eren'lerin masumluğundan bahsediliyor, sosyalist gençlerin ideolojileri, hümanist gençler gibi tanımlanıyor. Ezme-ezilme ilişkilerini ortadan kaldırmayı hedefleyen bu gençler, işçilerin birliği halkların kardeşliği noktasından hareket ederken, hümanizm kavramıyla, salt bir sevgi çemberiyle tanımlayıp mücadeleyi hafife alanlar, şimdi idam kararlarının devletin istemeden işlediği hatalar olduğuna dair yeni söylemler uyduruyor. Fakat bu samimiyetsiz açıklamaları kolaylıkla ortaya çıkarabileceğimiz bir yakın tarih olduğunu hesaba katmıyorlar.

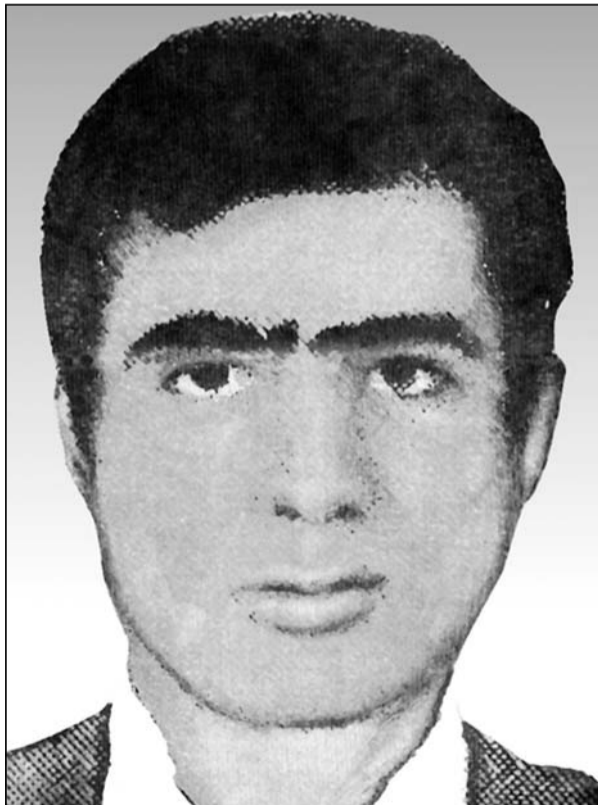
Tarihsel bir inceleme yaptığımızda görüyoruz ki, bugünün medyası gibi onlara da "terörist" denmişti aslında. Mahir'ler mesela. Onlar hâlâ tarihin sayfalarında sansüre takılırlar. Geçmişin güya özeleştirisini veren devletin dili medya, Adalı'ları tanımaz bile. "Üç beş tanesini sallandıracaksın bak o zaman ne oluyor" 80'lerde dillerden düşmezken, ağır cezaevi koşullarına, F tipi sürecinde yaşananlara, tecrit uygulamalarına bıyık altından gülenler kayıtsız kaldıkça görüyoruz ki 2000'lerde de yerinde sayıyor zihinler.

Bugün "terörist" dedikleri IMF karşıtı eylem-

ciler, Kürt sorununda çözümsüzlüğe isyanın ateşini tutuşturanlar, taş atan Kürt çocukları. Terörizmin, politik perspektiften tamamen ayrık, hain saldırı tabirleriyle tariflenen bir kavram olarak süregelmesi, politik mücadele ile bireysel terörizmin ayrımının yapılmadığı anlamına gelir.

Egemenler bu noktada resmi ideolojinin propagandasına oynayarak şovenizme doğru bir siyaset hattı örer. Bireysel terörizm ile kitlelerin mücadelesini aynı kefeye koyarak sürece dair yapılan yorumların altını doldurmaya çalışır. İşte bu yüzden, sosyalistlerin eylemi, egemenler ve egemenlerin sözcüleri tarafından anlaşılabilir. Kendini tehlikeye atmak, sokağa çıkıp polisle çatışmak mutlaka bir karşılığın sonucu olmalıdır onların zihniyetlerine göre. "Bu eylemcilere para veriyorlar, taş atan Kürt çocukları yönlendiriliyorlar" söylemlerini herhangi bir yerde her an duyabiliriz. Kitlelerin iradesini yok saymak, zekasını küçümsemek anlamına gelir bu sözleri ifade etmek. Bu üretilen söylem, eylemcinin mücadelesini boşa düşürmek için kullanılır. Onların zihniyetine göre, bir eylem ancak bir karşılığın sonucu olarak hayata geçer.

Ancak gerçek şudur: bir eylem bir karşılığın sonucu değil, Spinoza'nın dillendirdiği gibi koşulların sonucu olarak hayata geçer, koşullar eyle-



Behzat Baykal 30 Aralık 1984'te polis tarafından öldürülüp Çobançeşme mezarlığına gömüldü.

Bankaların camlarının indirilmesi, kaldırım taşlarının sökülmesi, molotofların rüzgara karışması, çatışmaların artması, baskı uygulayarak yıldırma ve tasfiye politikalarının gerekçesi olamaz, ancak sonucu olabilir. Devletin teröründen, vahşiliğinden söz edilmezken, bu teröre maruz kalan halkın isyanını vahşi, hain, terör diye adlandırmak ne kadar adildir?

me geçme iradesinin ortaya çıkmasını zorlar. Bizi zorunda bırakır, bize tahsis edilen koşullar eylemimizi yönlendirir.

Kapitalistler, krizden kâr sağlayıp emekçi sınıflar daha da yoksullaşırken, hayati gereksinimlerini dahi karşılayamazken, Türkleştirme politikalarının dayatıldığı, olabildiğince şovenist bir kitle yaratılıp, devrimcilerin bu faşizan kitlenin hedefi durumuna getirilmeye çalışıldığı bir süreçten geçerken, polis kurşununun öldürdüğü genç bedenlerin çehrelerine baktıkça, halkların kardeşliğinin, kimliklerimizin yaşatılmasının her gün burjuva medyanın savaş çığırıklığıyla yarınt bulması, gün geçtikçe barışın sesini yükseltmenin git gide zorlaşması gündelik olgular haline gelmişken... Nasıl kontrolden çıkmaz bu öfke? Artık cevabı yok.

Parti kapatmalarla, gözaltı ve tutuklamalarla, devletin tüm güç aygıtlarıyla nefes aldırma politikası nereye kadar sürer bilinmez. Ancak, bu yöntemin devam etmesi, açığa çıkacak tepkinin ve öfkenin önüne geçemez.

Milliyetçilik, sıradanlaştıkça ve yaşam kanallarına sızdıktıkça; nefes aldığımız alanlar o kadar daralacaktır. Bu daralma arttıkça, karşı nefret de büyüyecektir, öfke kontrolden çıkacaktır. Bankaların camlarının indirilmesi, kaldırım taşlarının sökülmesi, molotofların rüzgara karışması, çatışmaların artması, baskı uygulayarak yıldırma ve tasfiye politikalarının gerekçesi olamaz, ancak sonucu olabilir. Devletin teröründen, vahşiliğinden söz edilmezken, bu teröre maruz kalan halkın isyanını vahşi, hain, terör diye adlandırmak ne kadar adil, ne kadar doğrudur, sorgulamak gerekir. Ancak bu sorgulamayla beraber varılacak sonuçlar sağlıklı bir siyaset hattını çizebilir.

Barış kazanımının elde edildiği bir toprakta yaşamaya başladığımızda, savaşın, militarizmin, kadın bedeninde tacizi ve tecavüzleriyle bıraktığı travmalar da, bir halkı sistematik olarak yoksullaştırıp, şovenizmin kirli yüzüne maruz bırakarak yarattığı acılar da savaş suçu olarak yargılanacaktır.

Ve böyle böyle büyüyen öfke, kin son bulacak, bu topraklarda artık oligarşinin terörü, vahşiliği anılacaktır. Biz de o zaman mağdur, masum sınıflardan kurtularak sosyalist, direngen, kaybeden değil kazanan bir gençlik kuşağını teslim edeceğiz güzel ve güneşli geleceğe...